

УДК 821.111
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Редакція висловлює подяку Тетяні Щегриниць
за допомогу в роботі над проектом

Перекладено за виданням:

King D. The Hitman Diaries: A Novel / Danny King. —
London : Serpent's Tail, 2003. — 256 p.

Переклад з англійської Вячеслава Вдовенка

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки Іван Дубровський

- © Danny King, 2003
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2023

ISBN 978-617-15-0394-6
ISBN 978-185-24-2828-0 (англ.)

РОЗДІЛ 1. ЛЮБ'ЯЗНА БАЛАЧКА

Знаєте, самотня то справа — холостякувати.

Всяк, хто має щось проти цього, гонить по-чорному. Пристаркуваті сивочолі алканавти з високими кухлями в руках, що пасуться в барах з кентами в джемперах, — тільки вони й згадують з ностальгією в посоловілих очах свої парубоцькі роки, травлячи баланду про бурхливі пригоди молодості. Так воно вже повелося серед прихильників високих кухлів. Насправді більшість із них нишком моляться, аби гигнути раніше за своїх бабць, щоб нікому з них не довелося самому готувати собі, приборати та обслуговувати себе самотужки.

Ясний пень, вряди-годи трапляються і геть жовтороті молокососи, які й собі напосідають, що жінки взагалі не варті упадань. Думаю, фраза «без них життя краще» стала ледь не мемом, хоча, знову ж таки, це чергова спроба самовиправдання за те, що вас змусили багатити, ходити на цирлах та плазувати перед парою високих підборів, які, попри всі ваші старання, зрештою кинуть вас заради ще бруталнішого самця.

Хоч би там як, а чоловікам на роду написано бути з жінками. Так само як жінкам — із чоловіками. Бо це задумано матінкою-природою. Але як же бомбить, коли тебе кидають через хер! Коли зовсім розкиснути, настане повна срака. Дівчата нутром чують запах відчаю, а це далеко не найпривабніший одеколон. Частенько

бувало, я лежав поночі без сну, фантазуючи, як десь чекає на мене дівчина моєї мрії. Я подовгу роздумував про неї, досліджуючи ситуацію з усіх боків. Мені було цікаво, чим би вона займалась тоді-то й тоді-то: може, розляглася б така собі в ліжку, мріючи про мене, а може, влаштувала б сімейні сцени своєму чоловікові, жадаючи зустрічей зі мною. Іноді я уявляв, як вона пристрасно кохається, заводячись від утіхи, відкидаючи всі рамки пристойності та хмеліючи від екстазу. Ось вона опиняється в обіймах коханця. Доки вона з ним любить, я тут сам-один, хоча на ділі тільки я і здатен дати їй справжнє кохання, але вона не в курсах. Чому вона не знає? Якого лисого вона досі з тим засранцем, коли я тут?..

Мабуть, досить із мене. Геть із серця кляті ревності, беру себе в руки. Може, вона лише витвір моєї уяви, однак я все одно її кохаю. Розумію, скидається на якусь дикість, але я прожив із нею все своє життя вже з десяток разів. Ми познайомилися, побралися, звили сімейне гніздечко, завели дітей, зістарилися та однієї безсонної ночі відійшли у вічність в обіймах одне одного. Але як же невесело кохати мару! Ви витворюєте з нею всілякі дурощі у своїй голові, пнучись довести, як сильно її любите. Моя дівчина хворіла на лейкемію, мала пухлину мозку та цілий букет болячок, аби я тільки міг її розрадити, поголивши голову на знак солідарності, доки вона відбувала хіміотерапію. За це вона любила мене всім серцем. Проте самими лише болячками не обмежилось. Я провів її крізь війну й повернув назад, щоб показати, як багато вона важить для мене. Бідоласі довелося-таки чимало пережити: її різали, прострілювали, гамселили,

калічили, пропікали їй шкіру, якісь покидьки навіть згвалтували її гуртом, — та моя дівчина витримала всі випробування в ім'я кохання. Якого тільки лиха вона не зазнала, аби я міг довести їй свою значущість, підтримуючи її, піклуючись про неї та розправляючись із її кривдниками!

Пригадую ніч, коли їй відтяло обидві ноги тролейбусом. То була одна з моїх улюблених фантазій.

А знаєте, що в цьому найкумедніше? Попри все, що ми з нею вдвох витримали, я в житті не знав її обличчя. У неї його немає. Ні, не зовсім так. У неї воно має бути, та тільки я його досі не бачив. І доки не побачу, моїм фантазіям не стати реальністю. Отак і накриває відчай, адже намагаєшся розгледіти свою дівчину на кожному кроці: в касирці супермаркету, в жінці у вагоні, яка сидить навпроти тебе, в дівчині, що дигає собі вулицею. Отак усюди й пасеш очима.

Я дивився через стіл і шукав своє кохання в Джанет, коли вона на мить застигла, припинивши трамбувати свій писок жрачкою, щоб нагородити мене вдячною усмішкою. То може, саме Джанет і була моєю лейкемічкою? Мене дрібку вибісило, коли вона потяглася виделкою й перехопила дещо з моєї тарілки, не поцікавившись, чи мала вона бодай найменші шанси викарабкатися після курсу хіміотерапії.

— Як мило з твого боку запросити мене сюди! — усміхнулася Джанет.

— Я з радістю це зробив, — відповів я.

— Мене нечасто так пригощають, — промовила вона, мимоволі привертаючи мій погляд до її пишнот майже в центнер та наворачтаючи на думку, чи не мала вона на увазі столове приладдя.

— Ти про що? — спитав я.

— Про біфштекс. Я на таке майже не дивлюся. В основному перебиваюся всілякими салатиками.

— Авжеж, — пробурмотів я, зиркнувши на гарнір із горошком, зсунутий на край її тарілки.

Назвати Джанет непривабливою було б немилосердно. Дівчина була огрядною, але по-своєму нічогенькою. Дехто стверджує, що повненька дівчина на автоматі вважається потворою. Ніколи не погоджуся. Джанет мала сяйливі очі, бездоганний колір обличчя, дитяче простосердя й тепло, які створювали певний вайб довкола себе. Якби їй скинути кілограмів сорок, вона виглядала б лялечкою — хоча, мабуть, у цьому я трохи переборщив. І все-таки, про мене, вона була гарненькою. От тільки я не мав певності, що саме вона була моїм «кухликом чаю». Вже й не пригадую, коли востаннє я сьорбав чай та скільки ложечок цукру кидав.

— Ой-ой, ото смакота, — видала вона, вимакуючи хлібом залишки підливи. — Поглянемо, що тут є на десерт? Я кинув ніж та виделку на свою напівпорожню тарілку й кивнув:

— Авжеж, чому б не поглянути?

Тільки-но я підняв руку покликати офіціанта, як Джанет спинала мене.

— Ем-м, Іане, — несміливо прогугнявила вона, — ти не збираєшся доїдати?

Я глипнув на свою їжу, перевів погляд на ті сповнені відчаєм сяйливі блакитні оченята й посунув їй свою тарілку:

— Ні, будь ласка, пригощайся.

— Нащо ж переводити їжу? — весело мовила вона, вгризаючись у мою філейку.

— Так. Нащо голодувати? — відказав я з витріщеними очима.

Раптом я збагнув, що мені знадобиться неабиякий хист, щоб набити кендюха за одним столом із Джанет. У принципі, я не надто цим переймався. Розумієте, доводиться спочатку трохи побігати довкола жінки, догоджаючи їй у всьому, аби зрештою таки взяти своє. А втім, наше побачення помалу переходило від фази частування до наступної.

Ось вона вже вимакала моєю цілушкою останні краплі підливи з мого біфштекса, а відтак усміхнулася й кивнула, даючи зрозуміти, що вже готова до споживання десерту. Офіціант підкотив до нашого столику візочок із десертом, і Джанет знову заповзялася корчити з себе супермодель на суворій дієті.

— Ой-ой-ой, сьогодні ввечері мені аж свербить погріховодити на повну! Але ні, не можу, це для мене забагато, але виглядає до біса смачнуче. Як гадаєш, трохи можна? Тільки Іане, зайчику, ти ж нікому не розкажеш?

«Про сьогоднішній вечір? Ти, бляха, прикалуєшся», — подумав я.

— Тоді з богом! Візьму оцей крихітний кавальчик тортика з... Це ванільне морозиво? Оцю манюню кульку. Ну хіба, може, ще трошечки, бо, якщо покласти на тарілку, його начебто не так уже й багато, правда?

Коли офіціант нарешті підкотив візок до мене, я замовив собі тільки кави.

— Ти не будеш? — журливо запитала Джанет.

— Ні, а ти ласуй скільки душі завгодно, можеш і пудинг мій з'їсти. Я просто не солодун, — відповів я.

— Не солодун? А як щодо тих батончиків «Марс»? Ти ж їх любиш.

Оце я дав маху. Як то я затупив, що познайомився з Джанет, саме купуючи батончики «Марс»? Ото бовдур! Геть вилетіло з макітри. І чим я думав? А справа ось у чому. Джанет працювала в газетному кіоску за пару миль від моєї нори. Якось пару місяців тому я заскочив туди, і вона впала мені в око. Джанет була привітною та доволі симпатною, дещо самотньою, як і я, хоча здалася мені трохи худішою, ніж оце зараз (так її прикрасила моя романтична уява).

Коротше кажучи, я їй теж припав із першого погляду, тож вона приязно всміхнулася, а я весь день протинявся, думаючи про неї. Після того відрахування решти я на неї так запав, що захотів познайомитися ближче. Отож почав потихесеньку протоптувати до неї стежину — то по батончик забіжу, то по газетку, то по тригонометричне приладдя чи по іншу мур, — аби тільки вона, даючи мені решту, благословила усмішкою на весь день. Довчашав я до того, що ми стали називати одне одного на імена, а під час наших дрібних трансакцій навіть обмінялися кількома порядними жартами та посміялися разом у межах пристойності. Навряд чи це могло претендувати на роман десятиліття, але таке спілкування видалося приємним, ламповим і теплим. А минулого тижня я нарешті спромігся запросити її на здибанку. Прослідкував за нею до самого її дому й наступного дня «випадково» надібав її в автобусі. Ми люб'язно погомоніли, я допоміг їй із сумками, і вона зголосилася вибратися посидіти десь перекусити.

Але от яка шняга: тепер, коли вона сиділа перед мною в усій красі, я не знаю, якого лисого я так морочився. Іноді, коли отримуєш бажане, здається, що сидіти

вдома та хотіти значно приємніше за сам результат, хіба не так?..

— Солодун? Я? Атож, я люблю батончики типу «Марс» чи «KitKat». Просто пудинг — то не зовсім моє. Якось він мені не дуже. Надто масний чи що.

Джанет залякла, трохи спантеличена від слів «пудинг — то не зовсім моє», а тоді розсміялася та змінила тему:

— Іане, а чим ти заробляєш на життя?

— Я працюю з комп'ютерами, — відповів я.

— Ой-ой, — проворкотіла вона, — це так захоплює! — Її тон нічого подібного не виражав. — І що ж ти з ними робиш?

— Розробляю вебсайти.

— Ой-ой, — це було все, що їй вдалося із себе видобути.

Ми посиділи хвилину-дві мовчки, доки я чекав наступного питання. Але на тому вони в неї вичерпались. Після цієї мовчанки Джанет просто повторила «ой-ой».

— А як довго ти працюєш у газетному кіоску? — вирішив спитати я.

— З дитинства, з п'ятнадцяти років. У школі я влаштувалася туди на пів ставки, а коли закінчила її рік по тому, містер Вілсон узяв мене на повний оклад.

— І як тобі, подобається?

— Ще б пак, це найкраща робота в світі! Насправді це мрія кожної дівчини — працювати там, де продають солоденьке, хіба ні? — хизувалася вона.

— Та невже? — вигукнув я, дивуючись, чому я ніколи не чув про це раніше. — Я чогось завжди думав, що всі дівчата воліють бути актрисами, супермоделями чи щось таке.